

Chống Cộng Bằng Mồm!

Người Linh Già Oregon

Thỉnh thoảng lên mạng, tôi đọc được những bài viết hùng hổ hoặc mỉa mai, phỉ báng và mạ lị những người bị gán cho nhãn hiệu là “chống Cộng bằng mồm”. Tác giả của những bài viết ấy đều nặc danh hoặc ký tên ma, khiến không thể trả lời trực diện được. Và vì nặc danh, ai cũng có quyền nghĩ rằng có thể đó là bọn “ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng Sản” ẩn núp trong bóng tối, dưới hang ổ như loài chuột chũi, nằm rình cơ hội để chồm ra chửi bới, rồi rút êm, mà không sợ bị ăn đòn công luận.

Hoặc có thể là bọn đầu sỏ Việt Cộng ra lệnh cho tay sai, nằm vùng, trở cò, và công an mạng thực thi Nghị quyết 36 của đảng tại những cộng đồng, đoàn thể, hội đoàn, diễn đàn thân hữu ở quốc ngoại.

Hoặc có thể là một vài ngài phe ta, tuổi trên sáu, bảy bó, ở không, nghỉ việc, lãnh tiền bệnh, tiền hưu, tiền trợ cấp xã hội, hễ có dịp là mắt trước mắt sau lên bà vợ già vù về nước ôm bồ nhí, xây lâu đài tinh ái tại chỗ, và sợ rằng nếu người ta lên tiếng chửi VC quá, chúng sẽ bị làm khó dễ, cản trở giấc mơ hồi hương cuối đời. Những ông già ham vui này, tuy vậy, vẫn còn được thông cảm hơn là bọn trở về bắt tay, làm ăn, buôn bán với VC.

Hoặc có thể là những kẻ chết nhát, tại những cộng đồng, loại người đứng ở giữa, ba phải, ba rọi, bày nhầy, nửa nạc nửa mỡ, theo chủ nghĩa mackeno-ism (mặc kệ nó), sống chết mặc bay tiền thầy bỏ túi, trong số có cả cựu quân nhân, lãnh đạo tôn giáo, văn nghệ sĩ, nhạc sĩ, ca sĩ, thi sĩ, văn sĩ, họa sĩ, trí thức, bác sĩ, tiến sĩ, kỹ sư, luật sư, giáo sư, cựu sinh viên, thương gia... luôn vỗ ngực: “tôi không làm chính trị” – nhưng không hiểu từ ngữ “chính trị”, “làm chính trị” là cái gì sốt. Tôi nêu ra một số thành phần xã hội tự nhận là “tị nạn Cộng Sản” trên, một cách chung chung như vậy, không ám chỉ một cá nhân nào, một tiểu bang nào, nhưng rơi vào ai, người đó nhột, và đừng lên tiếng trách cứ kéo “lạy ông con ở bụi này”.

Nhân tiện, và trước tiên, vì những người ấy không hiểu, hoặc giả vờ không hiểu, “chính trị” và “làm chính trị” như thế nào, tôi xin mạo muội giải thích rằng chống Cộng, đặc biệt Việt Cộng và Tàu Cộng, bảo vệ lý tưởng quốc gia – mà biểu tượng là lá cờ vàng ba sọc đỏ – không phải là “chính trị” hay “làm chính trị”. Đó là bản phận thiêng liêng, nhiệm vụ đương nhiên đối với quốc gia, đất nước của những người chưa quên mình là tị nạn Cộng sản, chưa quên ngày nào đã chạy trốn chết ra ngoại quốc để năn nỉ xin định cư vì “lý do chính trị”. Còn “chính trị” theo nghĩa đảng phái, đoàn thể xô thịt, sa lông, tranh giành ảnh hưởng, quyền lực này nọ là một chuyện khác, xin đừng cố tình lẫn lộn, nhập nhằng.

Cá nhân tôi và một số nhân sĩ thân hữu, trước đây, cũng vì viết những bài chống Cộng, đã bị bọn xấu, toàn là nặc danh tại Oregon tuần nào cũng mang ra chửi ra rả trên một tờ báo địa phương (nay đã tự xin chết vì không ai đọc, thiếu quảng cáo, nghĩa là hết tiền) và thỉnh thoảng bây giờ trên mạng. Dĩ nhiên, đối với bọn nặc danh, chúng tôi không thể hạ mình đôi co. Chúng lên án tôi “chống Cộng quá khích”, “mù quáng”, “cực đoan”, “không khoan nhượng” v.v..., chê những “đồng chí” của tôi là “chỉ biết chống Cộng bằng mồm, từ 38 năm qua, chưa thấy kết quả gì”.

Về một khía cạnh nào, tôi không lấy thế làm phiền. Trái lại, rất vui, vì tuy chê, nhưng chúng vô tình khen chúng tôi đầy thôi. Vì càng chửi, chúng càng để lộ nhược điểm: Chúng đã bị thương tích trầm trọng vì ngón võ mồm – vũ khí duy nhất mà những người Quốc Gia tị nạn CS chúng ta còn có, sau khi chiến tranh bằng súng đạn đã ngưng.

Những bài báo của những “võ sĩ mồm” quốc gia trên khắp thế giới đã đập thẳng vào đầu con rắn dữ VC, nếu không bị giập chết, thì cũng ngất ngư, liếng xiếng. Chính vì vậy mà tuy đã tung ra hàng triệu Mỹ kim để phá hoại tập thể người Việt quốc gia tị nạn, thi hành cho bằng được Nghị quyết 36, mà cho đến hôm nay, VC vẫn chưa chiếm nổi một cộng đồng người Việt quốc gia tị nạn nào, chưa có một chủ tịch cộng đồng nào công khai bán thân cho VC, kể cả tại California đông người Việt – nơi chúng đã bỏ ra rất nhiều tiền của, công sức, hoạt động mạnh – và chưa treo được lá cờ máu ở bất cứ nơi nào, treo lên là bị hạ xuống ngay. Hễ chúng ló đuôi ra là bị chặt liền bằng những bài báo, emails nghiêm khắc, bằng những buổi hội họp lên án sôi nổi, bằng những cuộc biểu tình rầm rộ.

Vụ Trần Trường treo hình Hồ Chí Minh và lá cờ đỏ sao vàng là một thử nghiệm thảm bại đối với VC – đã phải

xếp giáp quy hàng trước sức mạnh vũ bão, và quyết tâm tiêu diệt VC và bè lũ tay sai, của tập thể người Việt quốc gia, không chỉ ở California mà còn khắp Mỹ quốc và thế giới. Những tờ báo thân Cộng, như Việt Weekly, công khai làm lợi cho VC, đều bị độc giả tẩy chay, biểu tình chống đối, không ngóc đầu lên được. Lũ tay sai khuyển mã của VC không dám xuất hiện nơi đâu, và giống như những chủ nhân VC của chúng, đi đến nơi nào cũng đều bị người quốc gia xua đuổi, nguyên rủa. Chưa kể những tên phản bội nổi tiếng, Nguyễn Cao Kỳ, Phạm Duy, Nguyễn Hữu Liêm...

Chúng ta không có súng đạn. Vũ khí của chúng ta chỉ là võ mồm. Không ai chối cãi điều đó. Chúng nó, Việt Cộng và tay sai, cũng đánh chúng ta bằng mồm, dĩ nhiên. Nhưng tại sao ta thắng, chúng thua? Vì chính nghĩa đã đành. Nhưng còn vì hai lý do chính yếu:

1) Khi đánh chúng nó, ta xưng danh táng đường hoàng, dùng những bút hiệu được kiểm chứng, như Người Lính Già Oregon tôi đây, có người cho cả số điện thoại, địa chỉ email. Cũng giống như những ông tướng Tàu ngày xưa (rất quân tử, dù là quân tử Tàu) mỗi lần ra trận đều cho đối phương biết mình là ai trước, vì họ không đánh người dưới cờ, hoặc gốc gác cu-li, khổ rách áo ôm, đâm thuê chém mướn. Còn VC và tay sai? Chúng hành động không khác chi những tên thổ phỉ, đúng hơn, quân ăn trộm bị mặt. Như vậy, giữa chính danh quân tử và phường vô lại, công luận sẽ nghiêng về ai? Một điều đáng chú ý là khi đánh những người quốc gia, để khỏi lộ hành tung VC hoặc tay sai VC, bọn nặc danh không dám đề cập đến lập trường và thành tích chống Cộng của họ, nói chi dám tranh luận, mà chỉ bươi móc đời tư, tra vấn bằng cấp, tước vị, cố tình bôi nhọ cá nhân, đúng sai chúng không cần biết...

2) Ta đánh đúng và chúng đánh sai. Chúng bịa nhiều chuyện có tính cách cá nhân và xuyên tạc những việc làm của những nhân sĩ chống Cộng, và qua đó tiếp tục áp dụng câu cũ rích của Joseph Goebbels (1897-1945), bộ trưởng tuyên truyền Đức Quốc Xã, dựa trên chủ thuyết "the big lie": "Hãy nói dối, nói dối, nói dối. Nói dối riết một ngày người ta sẽ tin là thật." Chúng quên rằng, ở thời đại internet này tin tức đi nhanh như tên bắn và sự thật được kiểm chứng một cách dễ dàng, không như vào thời của bà mẹ Tăng Tử hay thời mà Hồ Chí Minh còn chui rúc ở hang Pắc Pó, nằm thêu dệt cho mình nhiều huyền thoại lố bịch, thời mà chúng tuyên truyền phét lác rằng, ví dụ, máy bay Mig của chúng bay lên, rồi "tắt máy phục kích trong mây, chờ B-52 đến bắn rơi cả ngàn chiếc", thời mà những bà già nhà quê và trẻ em ngoài Bắc ném đá vào những sĩ quan đi tu cải tạo, chửi là "quân giết người, hiếp dâm phụ nữ, ăn thịt trẻ con..."

Ngược lại, chúng ta không cần phải bịa đặt, nói dối. Chỉ cần nói một phần tư (1/4) sự thật thôi về chúng, trong quá khứ cũng như hiện tại, cũng đủ thắng. Không cần phải lặp lại câu nói để đời của Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu: "Đừng tin những gì Việt Cộng nói..." Tất cả sự thật nằm trên mạng thế giới, với đầy đủ tài liệu, báo chí quốc tế kèm theo dữ kiện, hình ảnh, âm thanh, video, audio... Chẳng hạn về tiểu sử, những lá thư tình và thư xin học trường Thuộc Địa, thành tích đâm ô của Hồ Chí Minh, về văn thư bán biên của lũ lãnh đạo VC trước kia, về mặt ước bán đất của lũ lãnh đạo bây giờ... Đủ cả. Chỉ cần chúng ta viết bài, lên tiếng, quảng bá cho đồng bào trong và ngoài nước biết. Võ mồm đấy! Cần gì súng đạn và những "căn cứ kháng chiến trên đất Thái, đất Lào" của ông Hoàng Cơ Minh? Cần gì "chất nổ" của ông Nguyễn Hữu Chánh? Các cuộc cách mạng hoa lại, hoa sen ở Bắc Phi, Ai Cập, Lybia... đều nhờ vào những thông tin mạng. Nếu không sợ võ mồm, tại sao ở Việt Nam bây giờ, nghe nói, bọn lãnh đạo phải thành lập một biệt đội Công an Mạng chuyên truy cập lý lịch của những người chống Cộng có bài đăng trên các diễn đàn trong nước và hải ngoại, kiểm soát cư dân mạng, bắt những địa điểm cho thuê internet "đăng ký" xin giấy phép và khai báo tên khách hàng khi cần? Xử dụng võ mồm, chúng ta hãy đánh tối đa, nghĩa là chúng chửi một, ta chửi mười, theo cung cách riêng của mỗi tác giả, lịch sự hay thẳng thừng, tùy cơ ứng biến, tùy người đối diện.

Một chi tiết tôi cũng xin phép chia sẻ với quý vị và các bạn đồng lập trường: Ngoài những bài viết nghiêm chỉnh về tội ác của VC, về lý thuyết Mác-Lê mà đa số những thằng VC thất học không hiểu, hoặc hiểu mà chúng chẳng quan tâm, miễn là làm sao vợ vét, kiếm tiền nhiều chừng nào tốt chừng nấy, theo thiên ý, ta nên phổ biến thêm những bài có tính cách châm biếm, lố bịch hóa chúng, chế nhạo chúng bằng cách lòi ra ánh sáng chính con người chúng từ những hang hốc của quá khứ tối đen, tối mù, kể từ sau ngày 30/4/75 khi chúng từ rừng rú chui ra, ốm tong ốm teo, đầu đội nón cối, chân mang dép râu, răng đen mã tấu, nói ngọng, nói phét, khi chúng gọi nhà hộ sinh là "xưởng đẻ", phòng vệ sinh là "nhà đái, nhà ỉa", đồng hồ tự động là "cái đồng có ba cửa sổ, không người lái", đồ lọc cà phê là "cái nồi ngồi trên cái cốc", v.v... Còn nhiều chuyện khác nữa. Nội cái tên gọi Việt Cộng, VC, Vi Xi, Cộng Phỉ (thời cụ Ngô Đình Diệm) cũng đủ làm chúng tức điên lên

(xem sách của các văn nô trong nước). Cứ viết, không sợ lỗi thời, không sợ phản ứng ngược. Phải đánh liên tục vào chính căn cứ địa đã và đang che giấu bản chất, tiềm thức, và mặc cảm của chúng.

“Đôi dép râu, nón tai bèo đang tìm cách để “giải phóng...”

(Dép râu còng lưng, tay xách đầu “búp-bê biết nói” đang “khẩn trương” tiến nhanh tiến mạnh, tiến vững chắc... đem những thứ đã cướp đoạt được của người dân Việt Nam Cộng Hòa... tiến về đất Bắc).

Ý kiến này nảy sinh sau khi, một hôm, tôi chợt nghĩ đến thời gian còn trong tù. Quả vậy, bọn cai tù rất khó chịu về bức vẽ “bảy thằng VC đu một cọng đu đủ không gãy” của nhà biếm họa Hiếu Đệ, hình như đăng trên tờ Tiền Tuyến, năm 1972, và được Cục Chính Huấn in ra thành nhiều bản. Tôi không nghĩ tất cả quân nhân thời ấy đã xem, còn nhớ, hoặc để ý bức vẽ độc đáo này – bây giờ thất lạc, không thấy đâu nữa. Tranh vẽ bảy thằng VC, đứa nào cũng có hàm răng cải mả, tranh nhau đu một cọng đu đủ, ốm đói đến mức độ cọng đu đủ, vốn dễ gãy, vẫn trơ trơ, buồn cười lắm. Trong tù, ông họa sĩ bị kiểm điểm, sỉ vả đã đành, mà những sĩ quan Chiến Tranh Chính Trị cũng bị vạ lây: Không có buổi họp nào về “sự tuyên truyền độc hại và láo khoét của Mỹ ngụy” mà quản giáo không lôi chúng tôi và bức vẽ ra chửi. Mới đây, trên những trang web có những bài hồi ký của cán binh VC cũng nhắc đến bức vẽ này. Chúng hận lắm!

Lúc ấy, tôi hơi ngạc nhiên, hỏi một bạn đồng tù, vốn là nhà văn, nhân viên Việt Tấn Xã, lý do tại sao. Anh ta đáp ngay: “Tại vì bức vẽ đúng quá, chứ còn gì. Không thằng VC nào tự nhận mình xấu trai dù nó xấu trai thật. Còn những tài tử màn bạc như Robert Taylor, Alain Delon, chẳng hạn, nếu bị vẽ như vậy, họ chỉ cười hoặc nhún vai, không tức.”

Thực thế, sau 38 năm học được cái văn minh của Miền Nam, và vợ vết tiền của, tham những, hối lộ, ăn sung mặc sướng, chơi bời thỏa thích, thằng VC nào cũng trở nên mập mạp, da dẻ hồng hào, biết ngồi xe “ô tô con”, biết “múa đôi”, biết hát ka-ra-ô-kê, không dùng những chữ “xưởng để, nhà đá, nhà ỉa” nữa, và muốn xóa bỏ tông tích bản cùng khổ rách ngày xưa. Còn bọn lãnh đạo thì thi nhau ra nước ngoài, bắt tay những quốc trưởng trên thế giới. Nhưng cái gốc bản cổ nông, răng đen mã tấu của chúng vẫn còn, không làm sao tẩy rửa được. Tuy thất cà-vạt, đi giày lác coóng, mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao, và tuy giỏi hồng hách, hà hiếp người dân trong nước, bọn này khi đứng trước bàn quan thiên hạ, trước ống kính, đứa nào cũng khờ sợ, khúm núm, mặt mày lấm la lấm lét như những thằng ăn cắp gà. Bản chất, như chúng thường nói, không bao giờ thay đổi. Chúng cố giấu biến lý lịch rùng rú và không muốn ai nhắc đến. Cho nên Nguyễn Tấn Dũng, một tên du kích giao liên xã ngày trước, bây giờ phải ngụy tạo bằng cử nhân Luật, Phan Văn Khải được trường Harvard mời đến “tham quan” năm 2005, cũng tự nhận mình là cựu sinh viên của trường, Đỗ Mười không bao giờ dám nhắc thành tích thiến heo của mình, Nông Đức Mạnh, con rơi của Hồ Chí Minh, tuyên bố giả lá rằng người Việt Nam nào cũng là con cháu của Bác Hồ. Còn “Bác Hồ” của chúng, nguyên chỉ là tên bồi Tàu, qua Tây kiếm cơm, xin học trường Thuộc Địa để về nước làm quan, nhưng bị từ chối vì tiếng Pháp kém và thiếu bằng cấp, bỗng nhiên trở thành “anh hùng cách mạng ra đi tìm đường cứu quốc”. Vân vân...

Nói chi xa, chị Dương Thu Hương, một cựu chiến sĩ gái, một cựu đảng viên, một nhà văn “phản kháng” mà tôi cho là cuội “cực kỳ” – đồng lứa mấy anh Bùi Tín, Vũ Thư Hiên, Tô Hải – vì không dám chửi Hồ Chí Minh, tên tội phạm đầu sỏ VN, trong quyển “Tiểu Thuyết Vô Đề”, viết về một tên sĩ quan bộ đội đóng quân trên dãy Trường Sơn trong thời còn chiến tranh đã được chị ta “ngụy hóa” như sau:

“Nhưng tôi muốn tận hưởng cảm giác êm ái giữa chăn ấm, để thấy rõ ràng tôi vẫn là tôi [...], chân đi tất thum thum mồ hôi [...] (Người Lính Già nhẩn mạnh)”. Hoặc: “Tôi khoác dây giày, khoác áo [...]” Hoặc: “Chúng tôi đi dọc theo lòng khe [...] Những viên sỏi trượt dưới đế giày làm tôi lao chao muốn ngã [...]”. Hoặc: “Phía sau đám

cây rùm ròa, phơi ra hai chiếc cẳng chân gầy quắt queo [của một tên lính VC], giày đã rách, bên có tất, bên không.”

Xạo quá! Vào thời đó, làm sao mà một tên VC, dù là sĩ quan, có được đôi giày để mang? Sau 30/4/75, chính mắt tôi thấy, chỉ huy cũng như lính VC lếch tha lếch thếch kéo nhau vào Sài Gòn, đưa nào cũng dép râu và nón cối, áo quần luộm thuộm, nhàu nát, cố ngẩng cổ nhìn các tòa cao ốc như những thằng mán về thành. Dương Thu Hương thủ tiêu dép râu ở đâu hết rồi? Ngoài ra, tôi đọc ở đâu đó, bộ đội VC bây giờ cũng được trang bị như lính VNCH xưa kia. Cũng tốt thôi! Điều đó chứng tỏ VC cũng muốn làm đẹp, muốn văn minh như mọi người.

Nhưng chúng ta đâu cho phép, nếu chúng nó không dùng cái đẹp, cái văn minh học lóm ấy để xây dựng nền dân chủ, tự do cho đất nước, cho toàn dân Việt Nam. Cho nên, bằng võ mồm, chúng ta sẽ tiếp tục đánh vào tử huyệt, tức quá khứ bần cố nông mà một thời bọn lãnh đạo VC lấy làm hãnh diện, tôn vinh, và bây giờ lại giấu như mèo giấu c..., cũng như tiếp tục tố cáo tội ác hiện tại của chúng, như là một trong nhiều phương cách chiến đấu hữu hiệu đập tan chế độ phi nhân và, tại ngoại quốc, Nghị quyết 36 lưu manh. Rõ ràng chúng rất sợ thế võ này của ta, nên mới lớn họng chê bai, đã kích. Nhưng đường ta ta cứ đi, mặc ai nói quàng nói xiên. Nhưng đánh võ mồm, nghĩa là im tiếng, bẻ bút, chúng ta chắc chắn sẽ mắc mưu chúng nó. Và

*Dù ai nói ngả nói nghiêng
Thì ta vẫn vững như kiềng ba chân.*

Người Lính Già Oregon